

מאיר,

"קת"ק - אתה חי! רוצה ביסקוויט?"

זו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי את מאיר- ב 6 לאוקטובר 1973 אני- קצין צעיר בן 20 שהגיע בששי בלילה אל המוצב בצפון רמת הגולן ומצא עצמו במלחמה הארוכה, בתעלה מול חאדר, מפעיל אש למניעת הצלחת התקיפות הסוריות לכיבוש המוצב.

ומאיר- קצין מילואים בן 45, נשוי ואב- שנקלע מכורח תפקידו כקצין קישור של האו"ם למוצב...ואל התופת.

המאמץ של חמשת הימים הללו- של אש בלתי פוסקת ומאמצי כיבוש (שלא צלחו), כשמאיר הופך לקשר הכמעט יחיד שלי עם השורדים במאבק ההוא...התחושה שבתוך הכאוס יש מי שיוצא מהבונקר בכל כמה שעות לדרוש בשלומי, לומר מילה טובה, לחזק, לתת ביסקוויט עם משהו או מים תוך סיכון עצמי יצרה קשר שמאז לא נותק. דרישת השלום הראשונה להוריי במלחמה ההיא- נמסרה על ידי מאיר.

שבועיים אחרי המלחמה (ביציאתי הראשונה מסיני) הגעתי לדגניה לראשונה- לומר תודה, להכיר ולחבק את המשפחה שהפכה להיות גם משפחתי.

בתקופת ההתשה ברמת הגולן בחורף הארוך של 1974 הגעתי מספר פעמים בלילה, נוהג במשאית תחמושת- אל בית המשפחה להתקלח, לקבל לבנים חדשים, לאכול ארוחה חמה, לזכות לחיבוק החם של משפחה אוהבת ודואגת ולשוב אל הרמה.

הקשר נשמר כשנירה נולדה וכשהילדים גדלו, ישנתי עם חברות ואח"כ עם רחלי.

זכיתי לחבילות עם העוגיות המדהימות של סבתא כששרתתי כסמג"ד בסיני.

כמעט 20 שנה השתתפנו (מאיר ואני), פעמיים בכל שנה בפרוייקט מורשת קרב עם צוערי בית הספר לקצינים ברמת הגולן, מספרים את סיפור הגבורה של אחד המוצבים היחידים ששרד ולא נכבש על ידי הסורים.

תמיד- מגיע לאסוף את מאיר מהבית, מנצלים את הזמן להשלים פערים.

בשנים האחרונות נותרו הטלפונים ביום הכיפורים, ודרישות השלום עד שנירה איתרה אותי בפייסבוק ושבנו להיות מעורים יותר בחיי המשפחות.

והאהבה, ההערכה והדאגה- נותרו,

וכל כך נעצבתי לדעת שבשנים האחרונות בריאותו התרופפה, אך הוא צלח כמה משברים- עד- שהוכרע.

ולסיום מאיר- תודה, שתנוח בשלום על משכבך, גאה במשפחתך המדהימה

אוהב אתכם- אודי